

Toespraak Gerrit Golsteijn, herdenking 4 november 2019.

Mijn naam is Gerrie Golsteijn en ben werkzaam bij de CVAH , Centrale Vereniging van de Ambulante Handel. Mijn vader, Gerrit Golsteijn, heeft zich samen met onze toenmalige secretaris Jan Pestman ingezet om onder de Amsterdamse kooplieden geld in te zamelen om te helpen tot de verwezenlijking van het Kindermonument .

Maar ik sta hier ook ter nagedachtenis van mijn grootvader: een joodse marktkoopman op het Waterlooplein. Zijn naam was Abraham van de Kar en getrouwd met Rachel van de Kar-Boeken. Samen hadden ze acht kinderen, alleen mijn moeder en een zuster hebben de oorlog overleefd. De andere zes kinderen en mijn opa en oma hebben dat niet .

Ik weet niet veel over hen: er werd door mijn moeder heel weinig over gesproken, dit was te pijnlijk .

Ook had ik geen foto van mijn grootvader totdat mijn oom een boek ging schrijven over de amsterdamse markten en bij onderzoek de vergunning vond van mijn grootvader en die aan mij gaf met op de achterkant zijn foto . Toen had ik eindelijk een gezicht bij een naam en ik was daar uiteraard heel blij mee . Verder hadden wij geen informatie behalve de datum van zijn transport uit Westerbork en zijn overlijdensdatum .

Enige jaren geleden was hier uitgenodigd Dick Mulder, toenmalig directeur van Kamp Westerbork. Na afloop sprak ik hem aan of hij mij kon helpen aan nadere informatie . Hij gaf mij een naam waar ik misschien nadere informatie kon krijgen . Hierop kreeg ik de registratiekaarten toegestuurd met de namen van mijn familie inclusief de naam van mijn moeder die niet in Westerbork is geweest .

In 2011 gingen mijn vader (95 jaar), mijn dochter Sharon en ik naar Auschwitz- drie generaties- om de laatste plaats te bezoeken waar zij zijn overleden zodat we dit konden afsluiten .

Aan het einde van de excursie sprak ik de gids aan en vertelde dat mijn familie hier op 12 oktober 1942 was omgebracht ervan uitgaande dat zij aankwamen op het voor iedereen bekende perron, en daar vandaan naar de crematoria aan het einde van de treinrails. De gids vertelde dat in 1942 de crematoria en het perron er nog niet waren: deze kwamen er in respectievelijk 1943 en 1944 .

Er was in 1942 een boerderij genaamd Het Kleine Witte Huis, dat was toen de plek waar dit plaatsvond en het lag een stuk noordelijker in het kamp. Wij hadden geen tijd meer om dat te bezoeken .

Mijn andere dochter, Rachel (ook vandaag hier aanwezig), is speciaal dit jaar naar Auschwitz gegaan om deze plek te bezoeken, zij heeft de groep bij de rondleiding verlaten en een heel eind moeten lopen om deze plek te bereiken. Op dat moment was voor ons de cirkel rond en konden we dit afsluiten .

Gerrie Golsteijn.

Abraham van de Kar